

KASTEEL d'URSEL MAGAZINE

Driemaandelijke uitgave van de Provincie Antwerpen/Kasteel d'Ursel, Hingene | 19de jaargang # 72 | februari-maart-april 2023

**BORRELEN MET
LEE MILLER**

Thérèse d'Ursel (rechts) en haar stiefmoeder Madeleine André (links), Brussel, november 1944
© Lee Miller Archives, England 2022. All rights reserved. leemiller.co.uk

Beste Vriend,

In het eerste Magazine van het nieuwe jaar blik ik graag vooruit. Na enkele moeilijke coronajaren zijn we blij dat de verhuuractiviteiten voor recepties, diners en ceremonies opnieuw op volle toeren draaien. Samen met jullie kijk ik ook uit naar enkele weerkerende evenementen. Zo komen er in februari enkele honderden kinderen op bezoek in het kader van de Europaweken. De helft van de dag leren ze over de werking van de EU, de andere helft gaan ze op ontdekkingsstocht en maken ze kennis met het kasteel en zijn voormalige bewoners.

Voor iets grotere kinderen zijn er historische danscursussen, klassieke concerten en rondleidingen met gids waarvoor je individueel kan inschrijven. Tijdens het hemelvaartweekend van 18 tot 21 mei ontvangen we

de tweede editie van *Lifestyle Kasteel & Tuin* en op zondag 11 juni zijn er opnieuw Kasteel-feesten. Deze keer brengen ze ons terug naar 1910, de tot de verbeelding sprekende tijd van La Belle Époque. Maar ook achter de schermen wordt er hard gewerkt. Onze depots worden heringericht en we zijn volop bezig met de renovatie van De Casteleyn. Na koetshuis, conciërgewoning en artistiek-historisch centrum krijgt dit bijgebouw een nieuwe functie als uitvalsbasis voor het onderhoud van het park en steunpilaar voor de werking van het kasteel. Ik wens je veel leesplezier met dit nieuwe Magazine en hoop dat we je ook dit jaar vaak mogen verwelkomen in het kasteel en het park.

Namens de deputatie,
MIREILLE COLSON
bevoegd voor toerisme, recreatie- en groendomeinen

COLOFON Kasteel d'Ursel
Wolfgang d'Urselstraat 9
2880 Hingene
www.kasteeldursel.be
T 03 820 60 10
info@kasteeldursel.be
IBAN BE54091018504797
BIC GKCCBEBB

Het magazine van het Kasteel d'Ursel is een uitgave van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen:

Cathy Berx, gouverneur-voorzitter,
Luk Lemmens,
Kathleen Helsen,
Jan De Haes &
Mireille Colson, leden
en Maarten Puls, provinciegrieffier

Jaargang 19, nummer 72,
februari-maart-april 2023

Redactie: Koen De Vlieger-De Wilde en Veerle Moens met medewerking van Marcel De Cock & Carlo Siau

Vormgeving: Frederik Hulstaert

Druk: Antilope De Bie Printing, Duffel

Oplage: 5.500 exemplaren

Dit magazine werd gedrukt op milieuvriendelijk papier met FSC-certificaat en verpakt in milieuvriendelijke folie.

ISSN 1781-4464

KASTEEL d'URSEL MAGAZINE

Blijf op de hoogte

Neem een gratis abonnement op dit Magazine via info@kasteeldursel.be of schrijf je in voor onze digitale nieuwsbrief via www.kasteeldursel.be. Zo krijg je automatisch de digitale versie van dit Magazine. Op onze website vind je ook alle Magazines die sinds 2005 zijn verschenen.

Kasteelheer voor één dag

Huur het kasteel en nodig je gasten uit in een schitterend kader. Tarieven en voorwaarden vind je op www.kasteeldursel.be.

Steun het kasteel

Dankzij onze projectrekening bij de Koning Boudewijnstichting is een gift aan het kasteel fiscaal aftrekbaar (vanaf 40 euro). Wil je helpen bij de verdere verfraaiing, de inrichting en het onderhoud van het kasteel en het park? Stort dan jouw gift op rekening BE10 0000 0000 0404 (BIC: BPOTBEB1) van de Koning Boudewijnstichting met als gestructureerde mededeling 128/3297/00095. Alvast hartelijk dank!

Nieuwe bomen

Tijdens een van de winterstormen in 2022 waaiden alle bomen omver in een stuk bos naast de platanendreef. In januari van dit jaar hebben we dat bos opnieuw aangeplant. Één wintereik (*Quercus petraea*) en drie fladderiepen (*Ulmus laevis*, ook bekend als olmen) zullen verder uitgroeien tot solitaires, omringd door twee hoogstammige sleedoorns (*Prunus spinosa*), vijf meerstammige haagbeuken (*Carpinus betulus*) en een meerstammige boswilg (*Salix caprea*). Zo zorgen we dat er ook binnen tientallen jaren nog monumentale bomen en struiken in het park zullen staan.

De aanplant gebeurde met steun van de lezers van dit Magazine. Dankzij onze projectrekening bij de Koning Boudewijnstichting is een gift aan het kasteel fiscaal aftrekbaar. Elke gift vanaf 40 euro (art. 145/33 WIB) geeft zo recht op een belastingvoordeel van 45%. Zowel particuliere giften als bedrijfsgiften zijn fiscaal aftrekbaar. Wil jij het kasteel ook steunen? Stort dan jouw vrije bijdrage op onze projectrekening
IBAN BE10 0000 0000 0404
(BIC: BPOFBEB1) van de Koning Boudewijnstichting, met als gestructureerde mededeling
+++128/3297/00095+++.

Ons vrijwilligersfeest op 24 november 2022

Vacature!

Ben of ken je iemand die in het kasteel wil komen werken? Dan is dit je kans, want we zijn op zoek naar een halftijds polyvalent administratief medewerker. Je maakt deel uit van een enthousiast en gemotiveerd team dat samen zorgt voor het kasteel en het park en er nieuw leven brengt. Ongeveer de helft van de tijd ben je aanwezig bij verhuuractiviteiten (recepties, diners, ceremonies, ...), concerten, tentoonstellingen en evenementen en zorg je dat alles vlot verloopt. De andere helft van de tijd ontferm je je over enkele administratieve taken:

- Beheer van data in CRM en opvolgen van het dataregister
- Beheer van stock en bestellingen plaatsen van voedingsmiddelen, schoonmaakmiddelen, kantormateriaal, ...
- Administratieve opvolging van preventie en bescherming, EHBO, inventaris van gevaarlijke producten, schadelijke insecten, keuringskalender, meterstanden, ...
- Administratief beheer van sleutels, archief, depots voor kunst, decoratie en technisch materiaal

Meer informatie over de selectiecriteria, het loon, de extralegale voordelen en de aanwervingsprocedure vind je op jobs.provincieantwerpen.be.

Solliciteren kan via jobs@provincieantwerpen.be.

Helpende handen

Op 24 november organiseerden we ons jaarlijkse vrijwilligersfeest om iedereen te bedanken voor de inzet tijdens het voorbije jaar. Ook in 2023 belooft het druk te worden en kunnen we extra hulp gebruiken bij opbouw, onthaal, toezicht of catering bij de *Lifestyle Kasteel & Tuin* (want ook het kasteel zal open zijn), de Kasteelfeesten, de zomerse opendurdagen en natuurlijk de volgende editie van Kerstmagie. Heb jij ook zin om onze vrijwilligersploeg te komen versterken? Of ken je een familielid, vriend of vriendin? Stuur dan een mailtje naar info@kasteeldursel.be voor meer info.

Roetschorsschimmel

Sinds een tweetal jaar lijden onze esdoorns sterk onder de roetschorsschimmel. Daardoor sterven ze af en vallen er grote takken naar beneden. Om veiligheidsredenen en om verspreiding naar andere boomsoorten te beperken, hebben we in 2021 de ziekste bomen geroid. Het hout kon ter plaatse vergaan en voedsel bieden aan insecten en paddenstoelen. De minder zieke bomen werden toen geïnventariseerd, zodat we hun toestand doorheen de jaren konden opvolgen. Intussen blijkt echter dat bijna alle esdoorns in meer of mindere mate aangetast zijn en er op veel plaatsen grote, dode takken naar beneden kunnen vallen. Met pijn in het hart hebben we enkele bomen die vlak bij wandelpaden staan moeten kappen uit veiligheidsoverwegingen.

Borrelen met Lee Miller

In 1945 verschenen graaf Henri d'Ursel (1900–1974), zijn tweede echtgenote Madeleine André (1918–1956) en zijn dochter Thérèse (1924–2016) in het modeblad Vogue. Niet als fotomodellen, wel in een artikel van Lee Miller, een fotografe met wereldfaam. Ze bracht als oorlogscorrespondente in dienst van het Amerikaanse leger verslag uit over haar bezoek aan Brussel, kort na de bevrijding in november '44.

Tijdens de laatste dag van de tentoonstelling *PRINT & PAINT* maak ik kennis met Nele Bernheim. 'Of deze allerlaatste bezoeker gratis binnen mag,' roept onze vrolijkste vrijwilliger me toe. Wanneer Nele de laatste kamer verlaat, raken we aan de praat over de bloemen op onze muren, over haar doctoraat rond modehuis Norine en over Lea, haar eenjarig dochtertje met blozende wangen. 'Wist jij dat Lee Miller hier ooit op bezoek was?', vermeldt ze bijna terzijde. Nele is al de deur uit als ze me naroept: 'Ik stuur je nog een artikel uit de *Vogue* van 1945!'. Verwonderd sluit ik de deur en wandel nog een laatste keer alleen door de tentoonstelling. Ik voel wat gemis, maar tegelijk ook opwinding over wat een volgend projectje zou kunnen worden. Zou dé grote Lee Miller, één van de opmerkelijkste fotografen uit de kunstgeschiedenis, ook in deze kamers hebben rondgelopen?

Nog diezelfde avond verdiep ik me in het leven van Lee Miller, dat leest als een roman. Op haar twintigste ontmoet ze Condé Nast, uitgever van *Vogue*. Na een korte carrière als fotomodel in New York en Parijs wil ze al snel liever achter dan voor de lens staan en nodigt ze zichzelf uit bij fotograaf Man Ray in Parijs. Overrompeld door haar schoonheid wordt ze eerst zijn leerlinge, later zijn muze en geliefde. Ze werkt zich op

tot een gerenommeerd mode- en kunstfotografe in surrealistische kringen. In 1932 verlaat ze Man Ray, keert terug naar New York en huwt met een Egyptisch zakenman waarmee ze in Caïro gaat wonen. Maar haar liefde voor Parijs, waar het leven veel meer bruist en voor schilder Roland Penrose, die haar hart verovert, doen haar terug naar Frankrijk verhuizen. In december 1942 gaat ze aan de slag als oorlogscorrespondente voor

het Amerikaanse leger. Samen met *Life Time*-fotograaf David E. Scherman volgt ze de geallieerde troepen na de landing in Normandië. Kort na de bevrijding van Brussel bezoekt ze ook België.

Wat ze meemaakt, schrijft Lee Miller in brieven aan haar uitgeefster Audrey Withers, die ze verwerkt tot artikels. Dat over Brussel stuurt Nele Bernheim me een paar dagen na onze ontmoeting in

Lee Miller door David E. Scherman · Londen 1943 · © Lee Miller Archives, England 2022. All rights reserved. leemiller.co.uk

het kasteel. Het verscheen in februari 1945 in de Britse *Vogue* en in maart 1945 in een licht aangepaste versie in de Amerikaanse *Vogue*. Ik lees er over Millers ontmoetingen met soldaten, oorlogsvrijwilligers, voorname Brusselaars als gravin de Liedekerke, Gustave en Norine Van Hecke en kunstenaars als René Magritte en Paul Delvaux, maar ook over het bezoek aan de familie d'Ursel. Het verslag is rijkelijk geïllustreerd met foto's, waarop graaf Henri d'Ursel, zijn echtgenote Madeleine André en zijn dochter Thérèse in wisselende combinaties poseren. Wanneer ik de artikelen heb doorgenomen, loop ik met mijn laptop naar het bureau van mijn collega Koen De Vlieger, die ze meteen herkent. 'Dat zijn foto's uit een van de albums van Henri d'Ursel', zegt hij verrukt. 'We hebben ze al afgebeeld in ons boek over het hôtel d'Ursel, maar we wisten niet dat ze gemaakt werden door zo'n beroemde fotografe.'

Lee Miller schrijft: 'Vanuit een hooggelegen kantoorraam had ik een gammel geel paleis gezien, een eiland midden in het verkeer. Zijn haveloze muren keken neer op de kaalgeslagen vlakke bedoeld voor nooit begonnen gebouwen, de fundamenten voor de droom van een of andere urbanist. Hardy Amies (voor u luitenant-kolonel), nam me er mee naartoe om langs te gaan bij zijn vrienden, de graaf en gravin d'Ursel en de gravin Thérèse. Onze soldatenlaarzen lieten sporen na op het vocht van de zwarte marmeren vloer. De hal had een zekere vervallen elegantie. Verwaarloosde schatten doken op in de hoeken terwijl wij door schemerige gangen gingen en bovenkwamen in een kleine heldere zitkamer die wanordelijk en aangenaam was. Bloemen, boeken, een schilderij van Sir Francis Rose en een mooi jong meisje, gravin Thérèse, begroetten ons. Hardy stelde me voor, we

babbelden wat en ik bleef kijken naar haar kinderlijke gezicht dat zo'n uitstekende vrijgeleide was geweest voor haar activiteiten in de verzetsbeweging. Er wordt van haar gezegd dat ze miljoenen franken in haar handtas overbracht ... fondsen bezorgend voor wapens en omkoperij, voor

hand uit die de kanten onderrok van een lampenkap vasthield. De gravin had het afgietsel zelf gemaakt. Twee kinderen staken hun neus binnen, groetten plechtig met blozende wangen en renden weg om te gaan lunchen. Ik besefte dat het laat was en dat we moesten gaan.'

Gravin Madeleine André met een afgietsel van haar arm · Brussel, november 1944
© Lee Miller Archives, England 2022. All rights reserved. leemiller.co.uk

saboteurs en het geheime leger. Ze wou er niet over praten omdat ze vond dat anderen zoveel meer gedaan hadden dan zij.'

'De gravin d'Ursel kwam binnen, slank, lichtblond, slechts een beetje ouder dan haar stiefdochter, samen met de graaf, die een amateurfotograaf is. Er brak een onweer los dat de zware luiken die ik had opgeduwd deed rammelen ... De kippen stoven weg om zich te verschuilen in de overgroeide tuin en wij gingen terug om wodka te drinken in de behaaglijkheid van de kamer boven. Alles was er knus en intiem. Wat eruitzag als een niet ingelijst canvas bleek een 'trompe-l'œil' die rechtstreeks op de muur geschilderd was. Een sierlijke gipsen arm stak een

Deze beschrijving bevestigt dat Lee Miller de d'Ursels niet in Hingene ontmoette, zoals Nele eerst vermoedde, maar wel in het hôtel d'Ursel, de winterresidentie op de Brusselse Houtmarkt. Uit de stamboom leid ik af dat de kinderen die Lee Miller met blozende wangen begroetten, Léopold en zijn oudere zus Marie moeten zijn. Ze zijn op dat moment respectievelijk twee en vier jaar oud. 'Dat zou best kunnen', vertelt Léopold d'Ursel. 'Ik ben blij verrast met de ontdekking, maar heb geen weet van een ontmoeting met Lee Miller.' Over de activiteiten van Thérèse voor het verzet wordt later weinig gesproken. Dat beaamt ook Ursula d'Ursel, de moeder van de huidige hertog Stéphane en schoonzus van Thérèse: 'Ze deed er erg geheimzinnig

over, waarschijnlijk ook omdat ze me niet in verlegenheid wilde brengen gezien mijn 'vijandige' Duitse nationaliteit.' Pierre-Apollinaire d'Oilliamson, zoon van Thérèse vertelt: 'Ik meen me een interview of artikel van Hardy Amies te herinneren waarin hij mijn moeder een verzetsheldin noemde, wat me nogal verbaasde omdat ze er heel discreet mee omging, zoals Lee Miller aangeeft. In feite heb ik nooit geweten of mijn moeder zich niet bewust was van het gevaar, of dat ze het gevaar bewust terzijde had geschoven. Slechts af en toe had ze het over het door mijn grootvader opgerichte 'Socrates-netwerk', zijn geldtransporten, waarvan ze de bedragen nooit noemde. Maar kende ze die? Ik geloof dat zij niets wist over de

uiteindelijke bestemming van de fondsen, vanwege de clandestiniteit waarin alles moest gebeuren.'

Na haar bezoek aan Brussel volgt Lee Miller de geallieerden verder in Duitsland. Ze is een van de eersten om de gruwel in de kampen van Dachau en Buchenwald vast te leggen. Samen met David E. Scherman dringt ze binnen in het appartement van Hitler in München en op 30 april 1945, de dag dat Hitler zelfmoord pleegt in Berlijn, nemen ze foto's, terwijl ze zich wassen in zijn badkuip. Het wordt haar meest iconische beeld. Lee Miller keert terug naar Engeland en krijgt in september 1947 een zoon. In 1949 koopt ze samen met haar echtgenoot Farley Farm House in East Sussex, waar bekende kunstenaars over de vloer komen. Ze maakt er portretten van Pablo Picasso en Igor Stravinsky. Haar leven zal nooit meer hetzelfde zijn. Ze lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en raakt verslaafd aan alcohol. Op zeventigjarige leeftijd overlijdt ze aan kanker.

Het is pas na haar dood dat haar zoon Antony Penrose en zijn familie de negatieven van haar foto's op zolder ontdekken. In de documentaire *A life on the front line* vertelt hij dat ze nooit met hem sprak over haar werk en de verschrikkingen die ze heeft gezien. 'Pas toen ik haar biografie aan het schrijven was, realiseerde ik me hoe weinig ik over haar wist en hoeveel ik had gemist.' Samen met zijn dochter ontfermt Antony Penrose zich nu over de nalatenschap van zijn moeder en beheert hij de Lee Miller Archives, die zijn ondergebracht in Farleys House.

Wanneer ik met hen contact opneem, in de hoop nog wat meer over de ontmoeting met de d'Ursels te ontdekken, krijg ik een overzicht van de foto's die Lee Miller in Brussel nam. Op enkele varianten van de foto's uit het familiealbum na, zitten daar geen nieuwe foto's van de familie d'Ursel bij. Dit doet me besluiten dat de ontmoeting met Lee Miller niet langer dan een voormiddag duurde. Ik krijg ook een kopie van de brief die Lee Miller naar haar uitgeefster stuurde. Bovenop wat letterlijk in *Vogue* verscheen, valt er nog één opmer-

Pagina uit het familiealbum • © Association de la Famille d'Ursel

kelijke toevoeging voor Audrey Withers te lezen: 'Ik heb min of meer gezegd dat ik niet zou schrijven over wat Thérèse deed [tijdens de oorlog], maar ik wil het graag doen als Hardy het goedvindt. Ik wilde graag haar foto hebben, zelfs zonder een verhaal. Het is te laat om meer details te verzamelen, tenzij je ze van de kolonel kunt krijgen. Misschien is het niet meer nodig, tenzij hij zich ook kan herinneren of zij in een van de ziekenhuizen of het Rode Kruis werkt.' Of Audrey Withers deze opmerking nog checkte bij Hardy Amies is onduidelijk.

De Britse modeontwerper Hardy Amies schopt het tijdens de Tweede Wereldoorlog tot luitenant-kolonel. Hij is bevriend met Lee Miller en stelt haar in november '44 voor aan de familie d'Ursel, die hij vermoedelijk kent door zijn banden met Belgische verzetsgroepen. Lee Miller is op dat moment niet op de hoogte van Amies' clandestiene activiteiten. Wanneer de publicatie van haar foto's van hem in *Vogue* wordt tegengehouden door

de censuur, vecht ze die beslissing aan. 'Waarom zou een foto van zo'n voornaam modeontwerper niet in *Vogue* afgebeeld mogen worden', schrijft ze. De beslissing wordt op haar vraag ingetrokken en het verslag, inclusief foto's van Hardy Amies, verschijnt alsnog in het voorjaar van 1945.

'Ik wist niet dat mijn bezoek aan de tentoonstelling zo'n speurtocht in gang zou zetten', zegt Nele me wanneer ik haar enthousiast over mijn bevindingen vertel. 'Lee Miller schreef over een bezoek aan een *yellow palace* en ik dacht onmiddellijk dat dat het kasteel in Hingene zou zijn. Maar toen ik het interieur daar zag, begon ik al te vermoeden dat er iets niet klopte. Ik ben blij dat je de puzzelstukjes hebt kunnen leggen.' 'Zullen we om dat te vieren samen eens gaan borrelen', stel ik haar voor. Het glas wodka en Lee Miller fantaseren we er al dromend bij. ■

VEERLE MOENS
Kasteel d'Ursel

Een dynamisch pianotrio met veel ambities

© Rebecca De Cavel

Het Ryelandt Trio gaat op zoek naar verborgen parels uit de Belgische kamermuziek.

Hun achtergrondverhaal speelt zich af in Brugge en Antwerpen.

Toevallig de twee steden waar ook de componisten van hun debuut-cd vandaan komen.

Joseph Ryelandt (1870–1965) was directeur van het Stedelijk Conservatorium van Brugge.

Antwerpenaar Joseph Callaerts (1830–1901) ging de geschiedenis in als titularis-organist van de Onze-Lieve-Vrouwekathedraal.

‘Alle afspraken voor het Ryelandt Trio krijgen in onze agenda een groene kleur,’ vertelt cellist Pieter-Jan De Smet. Een ding is zeker, het leven van jonge artiesten vraagt om wat organisatie. Het is een noodzaak voor deze twintigers, die ook buiten het ensemble hun muzikale vleugels willen uitspreiden. ‘Achter de schermen komt er heel wat kijken bij een ensemble: van public relations onderhouden en subsidies nagaan tot repetities organiseren, ... Over belangrijke zaken beslissen we natuurlijk samen.’

Telepatie 2.0

De geschiedenis van het Ryelandt Trio gaat terug tot in 2009. Toen heette het nog Trio Telepatico, het ensemble rond violist Jeroen De Beer, cellist Martijn Dendievel en pianist Pieter-Jan Verhoyen. Vlak voor de coronapandemie uitbrak, wilde het trio een nieuwe weg inslaan.

Maar op dat moment koos Martijn voor zijn carrière als dirigent. Die twee werelden combineren was onmogelijk. De cellostoel kwam vrij. Hoe past cellist Pieter-Jan De Smet in dit verhaal?

‘Ik leerde Jeroen aan het conservatorium van Antwerpen kennen. Hij zat een jaar hoger, maar het conservatorium is een kleine wereld. Zeker binnen de groep van de strijkers. Voor het vak kamermuziek speelden we het pianokwintet van César Franck. Zoals het dan gaat, beland je na een les wel eens op café en word je goede vrienden. Enkele maanden later vroeg Jeroen me om mee te spelen in zijn oude pianotrio. Het was trouwens mijn eerste ontmoeting met de ‘andere Pieter-Jan’, die toen aan het conservatorium in Brussel studeerde. De repetitie verliep serieus, maar we maakten evenveel plezier.’

‘Zo kwamen we tot het idee om met het trio een comeback te maken. We hadden alleen onze twijfels bij de naam Trio Telepatico. We konden de geschiedenis van het trio toch niet zomaar uitwissen? De figuur van Joseph Ryelandt bleek een rode draad te zijn. Ryelandt was een tijdlang directeur van het Stedelijk Conservatorium. Bijna twintig jaar tot aan het einde van Wereldoorlog II. Pieter-Jan (Verhoyen) en Jeroen zijn allebei alumni van het conservatorium. En zelf geef ik er nu al enkele jaren het vak Groepsmusiceren/Kamermuziek. Zo is de cirkel voor mij als nieuwkomer bij het trio helemaal rond! Gelukkig vonden we ook een muzikale link. Het *Eerste Pianotrio* (1915) van Ryelandt was een van de eerste stukken dat Trio Telepatico instudeerde. Lang dus voor ik erbij kwam.’

Pianotrio zoekt repertoire

Die herwonnen energie heeft inmiddels het Ryelandt Trio op de kaart gezet. In 2021 won het trio een eerste prijs op het Concours International Léopold Bellan in Parijs en een tweede prijs op de France Music Competition. Vorig jaar kaapt ze nog de publieksprijs weg op Supernova, een wedstrijd voor jonge opkomende kamermuziekensembles. Naast de nieuwe naam was een nieuwe cd een volgende stap die de comeback van het trio moest verzekeren. De drie muzikanten maakten terecht een bedenking. Als ze uitpakken met de naam van Joseph Ryelandt, dan moeten ze meer spelen dan alleen maar dat *Eerste Pianotrio*. Musicoloog en cultuurhistoricus David Vergauwen gaf hen raad en zorgde voor een revelatie.

‘David is zonder overdrijving een wandelende encyclopedie. Hij heeft voor zijn biografie het leven van Ryelandt volledig ontrafeld. Hij kent het oeuvre van Ryelandt door en door. Voor onze bezetting was het aantal werken beperkt. Hij schreef later nog een *Tweede Pianotrio* (1944) en een minder complexe *Canon en Trio* (1918). Van die kamermuziek vind je niet zomaar kritische uitgaven in de muziekwinkel. Via het Fonds Joseph Ryelandt in Brugge kregen we kopieën van de manuscripten in handen. Het zijn

bijzondere documenten omdat Ryelandt vaak passages in zijn manuscripten doorhaalt. Daaronder schreef hij dan een nieuwe versie uit. Zo ontstond er een collageachtige partituur. Krabbelen is een groot woord, maar soms moeten we goed kijken: is dit nu een kruis, een mol of eerder een herstellingsteken? Dan is het aan ons om te bepalen wat muzikaal steek houdt. Voor Ryelandt was componeren met andere woorden een plezier. Hij komt uit een Franstalig Brugs (gegoed) gezin waar muziek spelen eerder een traditie dan een beroep was.’

Het Ryelandt Trio nam ook het enige *Pianotrio* (1882) van Joseph Callaerts op. De Antwerpse organist en Ryelandt hebben weinig met elkaar gemeen. De gelijkenissen houden op bij hun voornaam, het feit dat ze elk een opera geschreven hebben en dat ze allebei sterk verankerd waren in de stad waar ze geboren en overleden zijn. Wat is hier de ontbrekende schakel?

‘We hebben aan David gevraagd om op zoek te gaan naar een ander pianotrio dat muzikaal mooi aansluit bij de werken van Ryelandt. Nog specifieker: naar onbekend repertoire uit de romantische en laatromantische periode. En als het muziek van eigen bodem is, des te beter. We willen een ensemble zijn dat een stukje erfgoed naar buiten draagt. In ons land vind je geweldig repertoire dat maar al te vaak onaangeroerd in archieven blijft liggen. Durf te graven is om die reden ons devies. Vergeten repertoire heeft ook het recht op de spotlights.’

‘David stuurde ons niet veel later een enorme lijst van namen en partituren. Voor ons vaak obscure namen met al even onbekende muziek. Dus we besloten om een gezellige avond te organiseren. Met een biertje erbij hebben we die stapel kopieën doorgenomen. Vaak kan je snel voorspellen of een stuk de moeite waard is. Bij het pianotrio van Callaerts voelden we na enkele maten dat het bijzonder virtuoze muziek is. En dat voor iemand die nauwelijks kamermuziek schreef!’

Tijpe van de sluier

Joseph Callaerts haalde die avond niet alleen de shortlist, het is ook het openingswerk van de cd. Voeg daar de wedstrijden aan toe en je kan besluiten: dit pianotrio is een ensemble met veel goesting. ‘Als ik je over al onze projecten vertel, dan ga je misschien duizelen’, enthousiasmeert Pieter-Jan me. ‘Aangezien onze naam kleeft aan Joseph Ryelandt, bereiden we nu zijn twee pianokwintetten voor. Een ervan is al opgenomen door het Spiegel Kwartet en pianist Jozef de Beenhouwer. Het andere pianokwintet is nog niet opgenomen. Dat is voor ons een opportuniteit! David Vergauwen bracht ons op het idee om daarnaast het pianokwintet van Brugge-ling Karel Mestdagh in te studeren. Wie de tweede violist en de altviolist zullen zijn, is voorlopig een goed bewaard geheim.’

‘Daarnaast werken we volop aan een project met nieuwe Belgische muziek van drie generaties componisten en we zijn ook in gesprek met tenor Thomas Blondelle. Hij zal in de huid van Ludwig van Beethoven kruipen. Beethoven had stiekem een voorliefde voor volksmuziek. Hij schreef een aantal stukken voor pianotrio en stem, gebaseerd op Ierse, Welshe en Schotse liederen. Het is muziek die niet officieel in de catalogus staat. Muziek die onbekend is, maar ons veel inspiratie geeft.’

Het laatste hebben we nog niet van het Ryelandt Trio gehoord. Hun cd *Late Romantic Piano Trios From Flanders* is uit bij Etcetera Records. De biografie van David Vergauwen over Joseph Ryelandt verscheen bij uitgeverij ASP. ■

CARLO SIAU

CONCERT MET RYELANDT TRIO

Zondag 26 maart 2023 · van 11 tot 12.15 uur
16 | 14 | 8 euro en kansentarieff (aperitief inbegrepen)

Jeroen De Beer | viool
Pieter-Jan De Smet | cello
Pieter-Jan Verhoyen | piano

Info en reservatie:
CC Ter Dilft | 03 890 69 30 | www.terdilft.be

L'INAUGURATION DE L'EXPOSITION UNIVERSELLE DE BRUXELLES PAR L.L.M. LE ROI ET LA REINE DES BELGES.

HÜHNICH 'PHOT.

Koning Albert, koningin Elisabeth en hertog Robert d'Ursel (rechts) tijdens de inhuldiging van de Wereldtentoonstelling in Brussel (1910)

HET WARE VERHAAL

Na een hertogelijk huwelijksfeest (1772), de ontvangst van keizer Napoleon (1810), de gebeurtenissen rondom de Belgische Revolutie (1830) en het doopfeest van graaf Robert d'Ursel (1873) brengen de Kasteelfeesten ons op zondag 11 juni 2023 terug naar 'La Belle Époque', de periode aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog.

In 1910 was Robert, zevende hertog d'Ursel (1873–1955), commissaris-generaal van de Wereldtentoonstelling in Brussel. Het expoterrein werd aangelegd op de onbebouwde gronden langs het Terkamenbos, de geliefkoosde wandelplaats van de Brusselaren. Het terrein was maar liefst 90 hectare groot en strekte zich uit van de huidige Franklin Rooseveltlaan

tot aan het kerkhof van Elsene. Net zoals alle andere wereldtentoonstellingen was ook die van 1910 een typisch product van het optimisme rond de vooruitgang in de wereld. Dat blijkt ook uit het Belgische paviljoen: een monumentaal gebouw in neoklassieke stijl van maar liefst 260 meter lang en 26 meter hoog. Binnen waren er tentoonstellingen rond elektriciteit,

kleding, horloges, meubels, muziekinstrumenten, voeding, auto-industrie, hygiëne, sport en onderwijs. Ook 26 andere landen en tientallen bedrijven vonden onderdak in architecturaal opvallende paviljoenen.

Daarnaast was er ruime aandacht voor entertainment. Vlakbij het Belgische paviljoen verwelkomde *Bruxelles Kermesse* de bezoekers in een reconstructie van het oude Brussel met kleine straatjes, herbergen, restaurants, muziek en dans. Toch kon al die pret niet verhullen dat de Wereldtentoonstelling baadde in een sfeer van nationalisme en kolonialisme. Aan de vooravond van de Eerste Wereldoorlog benadrukte het imposante en moderne Duitse paviljoen de macht

Het officiële portret van Robert d'Ursel als regeringscommissaris

van het keizerrijk. De Belgen pakten uit met de wapenfabriek van Herstal en de Britten toonden miniatuurmodellen van de oorlogsschepen die ze aan het bouwen waren. Vanuit een superioriteitsgevoel en onder het mom van beschaving pronkten alle westerse landen met hun kolonies in Afrika en Zuidoost-Azië. Ronduit racistisch was een nagebouwd Senegalees dorp, waar de tentoonstellingsbezoekers kwamen kijken hoe de 'bewoners' leefden, werkten en dansten, als in een menselijke dierentuin.

In 1910 waren deze kwesties echter van geen tel. Op 24 april schreef de Franse krant *Le Figaro*: 'Het was met prachtig weer, op een heerlijke lentedag, dat de Wereldtentoonstelling plechtig werd ingehuldigd in aanwezigheid van koning Albert, koningin Elisabeth, het *corps diplomatique*, parlementsleden, vertegen-

woordigers van de burgerlijke en militaire overheden en een enorme massa volk. Aan de zijde van de vorsten zagen we de belangrijkste organisatoren van de tentoonstelling: de hertog d'Ursel, baron Janssen, graaf Van der Burch en de heer Eugène Keym. De rouw aan het Hof [na het overlijden van Leopold II] was voor een dag opgeschort. De koningin droeg een lichte jurk, een paarse zijden mantel en een paarse hoed versierd met pluimen.'

Na de inhuldigingsplechtigheid en de toespraken 'bezochten de vorsten de verschillende paviljoenen en ze zijn uiteraard begonnen met het Belgische paviljoen. Ze gingen er binnen via de grote trap terwijl er op de treden tweehonderdvijftig soldaten stonden die vlaggen droegen. Ze bewonderden allereerst de prachtige portieken met daarboven de allegorische beelden met hun oogverblindend ver-

guldsel. Hunne Majesteiten feliciteerden de architect met deze bewonderenswaardige monumentale gevel. Helaas, zoals elke zichzelf respecterende tentoonstelling, werd ook de Brusselse tentoonstelling ingehuldigd voordat ze voltooid was, en het Belgische paviljoen zal pas binnen acht dagen klaar zijn.'

'Vervolgens bezochten de vorsten het Paleis van de Vrouwelijke Werkzaamheden, waar de koningin lange tijd praatte met oude Mechelse kantwerksters. Daarna gingen ze verder naar het Engelse en het Franse gedeelte, twee van de belangrijkste van de tentoonstelling. Ze zijn beide in een relatief vergevorderde staat van afwerking en ze zullen uitermate briljant zijn, vooral het Franse paviljoen dat op voortreffelijke wijze versierd is met 17de-eeuwse wandtapijten.' Daarna bezochten de Majesteiten de

Panorama van de verschrikkelijke brand van de Wereldtentoonstelling in Brussel

paviljoenen van Duitsland ('een gedrongen en grijze architectuur, krachtig maar melancholisch en bijna helemaal klaar'), Nederland ('roze en witte bakstenen met pittoreske gevels en een hoge toren'), Spanje ('met een integrale reproductie van het Leeuwenhof uit het Alhambra') en 'het charmante paviljoen van de stad Brussel, in Vlaamse renaissancestijl. [...] Onder een stralende zon werd de koning toegejuicht en bedankt omdat hij er op democratische wijze op had aangedrongen dat, behalve de gasten, het publiek werd toegelaten bij de inhuldiging van de tentoonstelling.'

Niemand kon toen vermoeden dat de expo ook een grote tegenslag zou kennen. In de nacht van 14 op 15 augustus brak er brand uit. Er vielen geen menselijke slachtoffers, maar ongeveer een derde van de tentoonstellingsruimte, die grotendeels was opgetrokken in hout, ging op in de vlammen. De dag na de brand zakten maar liefst tweehonderdduizend ramptoeristen naar Brussel af, meer dan het dubbel van het vorige recordaantal bezoekers op één dag. Vier weken later was het grootste deel van de tentoonstellingsruimte weer opgebouwd. Het was maar voor even, want na afloop werden de meeste gebouwen – zoals vooraf gepland – terug gesloopt. In totaal waren er 13 miljoen bezoekers geweest, terwijl België op dat moment 7,5 miljoen inwoners telde.

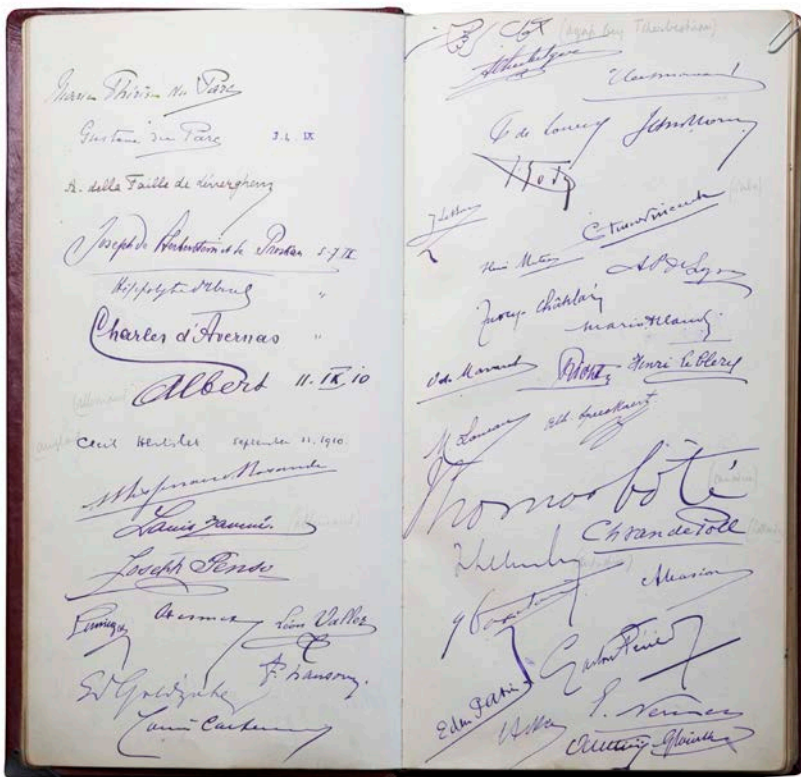
In 1910 was Hedwige, de dochter van hertog Robert, acht jaar oud. In haar memoires schreef ze later: 'In Frankrijk vernam *Maman* per telegram dat er brand was uitgebroken in de Tentoonstelling. Ze vond het erg voor mijn vader die er zoveel moeite voor had gedaan. Alle kranten praatten over de hertog d'Ursel. "Het is toch verschrikkelijk": dat was het enige woord van spijt dat deze opmerkelijke man over zijn lippen kreeg. [...] Er kwam een bericht van tante [Juliette] Bourbon-Busset, de zus van mijn grootvader d'Ursel: "Is Maria Theresia gered?" *Maman* begreep het niet onmiddellijk. Het bleek te gaan over het erg mooie portret dat de keizerin van Oostenrijk had gegeven aan de toenmalige hertog d'Ursel en dat mijn vader had uitgeleend voor het

eresalon op de Tentoonstelling. Het portret viel ten prooi aan de vlammen, maar de prachtige gebeeldhouwde kader met de keizerlijke wapens was bewaard gebleven. Hij was meer dan drie meter hoog en om hem opnieuw te vullen werd er in Wenen een kopie gemaakt van een ander portret, minder mooi dan het eerste.'

Minder dan een maand na de brand, werd niet alleen Brussel, maar ook Hingene heel even het centrum van de wereld. Op uitnodiging van de hertog bezocht een groot internationaal gezelschap het kasteel in Hingene. Op 11 september 1910 schreef *Het Nieuwsblad van het kanton Puers* over de ophef die dit bezoek teweegbracht: 'Eene eer die eene buitengemeente zelden geniet, valt ons hier

Een herdenkingsmedaille, ontworpen door de Brusselse beeldhouwer, graveur en medailleur Charles Samuel, toont de jonge hertog in profiel, het wapenschild van de familie, de naam van de maker en de tekst 'MGR LE DUC D'URSEL COMMISSAIRE GENERAL DU GOUVERNEMENT'. Op de keerzijde staat een allegorische voorstelling, het jaartal 1910 en het opschrift 'EXPOSITION UNIVERSELLE DE BRUXELLES'.

Het gulden boek van Louise d'Ursel: halverwege de linkerpagina staat de handtekening van 'Albert', de Duitse vertegenwoordiger, gevolgd door de andere gezanten

op de octaaf der kermis te beurt. – Mgr. de hertog d'Ursel, burgemeester van Hingene en algemeen commissaris der Regeering bij de wereldtentoonstelling te Brussel, doet heden zondag eene groote ontvangst met lunch op zijn kasteel. De leden van het uitvoerend komiteit, van den Jury, de commissarissen generaals en al de vertegenwoordigers der landen, welke aan de tentoonstelling deelnemen, zijn er op verzocht en bijna allen zullen de uitnodiging beantwoorden. Het vertrek uit Brussel geschiedt met een speciaal trein naar Antwerpen-Zuid, van daar gaat de reis per bijzonderen stoomboot-Wilford tot aan het paviljoen van den Heer Hertog te Hingene-Notelaar, alwaar het hoge gezelschap rond den middag zal afstappen.

'Bij de aankomst zal de fanfarenmaatschappij "De Vlaamsche jongens" van Hingene een welkomsgroet doen. Dan volgt een bezoek aan het uitgestrekte park "Het Zand", waar den fanfaren "St.Margaretha" van Wintham aan de Sabinadreef post vat om eenige aria's uit te voeren, en bij het verlaten van dit park zal de fanfaren "St.Cecilia"

van Eyckevliet nog eenige muziekstukjes spelen. Tijdens het doorwandelen van het bijzonder park rond het kasteel is het de beurt aan de zangmaatschappij "Vrede" van Hingene, die even als de andere sociëteiten van fanfaren en Zang eenige puike stukjes van hun repertorium zullen uitgalmen. Rond half vier ure zal het feest op het kasteel eindigen en de terugreis geschiedt weer met den stoomboot langs Antwerpen. De Wilford zal versierd zijn met de vlaggen van al de nationaliteiten wier vertegenwoordigers aan boord zijn, namelijk Holland, Duitschland, Spanje, Turkije, Frankrijk, Vereenigde Staten, Engeland, Denemarken, Italië, Oostenrijk, Zwitserland, Canada, Haiti, San Domingo, Brazilië, China, Japan, Perzië, Peru, Guatemala, Nicaragua, Luxemburg, Monaco en Uruguay.'

'Ten einde het gemak van landing zal er aan den Notelaar een embarcadère geplaatst worden en het ware wenschelijk dat die er definitief blijven kon, voor het welzijn der inwoners der gemeente en van het omliggende. De inwoners van Hingene zullen het zich een plicht rekenen

de nationale vlag uit te steken ter eere der voorname bezoekers, die minstens eene 130-tal zullen zijn, en waarvan er verschilligen zullen vergezeld wezen van hunne dames. Vele zullen in hunne rijke nationalen kostumen zijn, zoals Chineezers, Japaneezen, enz. ..., en 't zal dan zeker de moeite beloonen zondag een uitstapje naar Hingene te doen.'

Ook Louise d'Ursel, een achternicht van hertog Robert, was tijdens deze ontvangst van de partij, samen met haar gulden boek. Daarin verzamelde ze tussen 1907 en 1940 exact 3379 handtekeningen van gasten die het kasteel bezochten. Op 11 september 1910 zien we een veertigtal handtekeningen. Behalve bij de Engelsman Cecil Hertslet, de Nederlander Ch. Van de Poll en de Duitser Albert zijn de meeste namen onleesbaar. Nu en dan schrijft Louise er in potlood de nationaliteit bij, enkel bij de handtekening van de Turks-Ottomaanse vertegenwoordiger zet ze zijn volledige naam: Agah Bey Tcherbechian.

Tijdens onze Kasteelfeesten herbeleven we dit internationale bezoek. Ook deze keer spaart de hertog kosten noch moeite om zijn gasten in stijl te ontvangen. Je kan alvast uitkijken naar auto's, fietsen en motorfietsen van voor 1914, een paarden-carrousel, een zweefmolen, dansdemonstraties en een bal, een historisch marktje, een militaire delegatie met veldkeuken en ambulance, ezelritjes, volksspelen, een vliegend tapijt en een *garden party* met meer dan honderd figuranten volgens de mode van 1910. Er komt een vliegtuig overvliegen en de dorpelingen nemen het tegen elkaar op in een bijzondere editie van de Olympische Spelen. Volgens de geruchten zouden ook suffragettes en feministes acties plannen tijdens de feestelijkheden ...

Het precieze programma verschijnt binnenkort op onze website en begin mei in het volgende Magazine. Noteer zondag 11 juni alvast in je agenda en kom meevieren met de Hingenaars en de familie d'Ursel! ■

KOEN DE VLIAGER-DE WILDE
Kasteel d'Ursel

Vorig jaar werden er opnieuw vier herinneringsbanken geplaatst. Je kan ze adopteren als blijvende herinnering aan een geboorte, een verjaardag, een jubileum of een geliefde die overleden is. Of gewoon omdat je een bijzondere band hebt met het park of het kasteel. Op elke bank bevestigen we een messing plaatje met een gegraveerde tekst, maar achter die korte tekst schuilt natuurlijk een heel verhaal.

DE LAATSTE HERINNERINGSBANKEN

Carpe diem

‘Ik heb de bank opgedragen aan mijn overleden echtgenoot Chris Kockelbergh’, zegt Hilde Moerdijk. ‘Vijfentwintig jaar geleden zijn we in Hingene komen wonen. We vielen als een blok voor het groen van het park tegenover ons. We genoten van de evenementen in het kasteel, maar gingen vooral heel vaak met onze hond in het park wandelen. Als we gasten hadden, wilde Chris er altijd mee stoeven: wie heeft er immers zo’n overbuur? Chris heeft verschillende keren kanker overwonnen. Het leek onder controle, maar toen kwam er weer een tumor. Het werd een ongelijke strijd. Na een langdurige ziekte, waar hij altijd heel sterk mee is omgegaan, is hij in september 2021 overleden. Hij wilde geen urne op een kerkhof en daarom koos ik voor een herinneringsbank waar we samen verbonden blijven. Het is een plaats om gewoon neer te strijken en even uit te rusten, uitkijkend over de achterste walgracht, bij mooie dagen in de schaduw, bij donkere dagen in de zon, genietend van de dag. Op het plaatje staat dan ook *Carpe diem*, een echte levensleuze van Chris.’

Sterk als de dood is de liefde

‘Mijn partner en ik hebben een bank geadopteerd als teken van onze liefde’, zegt Mieke Lauwers uit Hingene. ‘Dat is niet altijd gemakkelijk geweest, want Wilfried is priester en pater oblaat. Hij was professor exegese en kon als geen ander de verhalen uit de Bijbel actualiseren en vertalen naar deze tijd. Na zijn pensioen heeft hij op

charismatische wijze verschillende functies vervuld in de pastorale zone Bornem-Sint-Amands, Puurs en Willebroek. Twee jaar geleden kreeg hij echter een beroerte en een herseninfarct. Sindsdien is Wilfried halfzijdig verlamd en kan hij nog moeilijk praten. Vroeger bezochten we vaak concerten in het kasteel en nu komen we met de rolstoel wandelen in het park. Als tekst op onze bank in de platanendreef kozen we voor een citaat uit het Bijbelse Hooglied: *Sterk als de dood is de liefde*, gevolgd door onze beider namen.’

Een tedere herinnering

‘We wilden graag een herinneringsbank opdragen aan onze oudste dochter Katrien’, zeggen Marc en Lut Vande Velde-De Vis uit Oostakker. ‘Op 12 juli 1999 hebben we haar op haar 26ste verjaardag naar Zaventem gebracht voor een reis naar Zuid-Amerika. Ze trok naar Machu Pichu in Peru en daarna naar Boliviaë. Wanneer ze begin augustus naar de hoogvlakte van de Andes reisde, wisten we dat daar weinig mogelijkheden waren om contact te houden. In het begin waren we dus niet ongerust, maar toen we na enkele weken niets hoorden, maakten we ons grote zorgen. Via de ambassade en de broeders Oblaten vernamen we dat er op 5 augustus een busongeval was gebeurd. Uit verder onderzoek bleek dat Katrien samen met 32 Boliviaanse slachtoffers om het leven was gekomen in een brandende autobus. Er was zelfs geen identificatie meer mogelijk. Toen we vroeger in Mechelen woonden, fietsten we regelmatig naar

Hingene en bezochten we concerten in het kasteel. We vinden het een mooie plaats om onze dochter te gedenken. Op het plaatje van haar bank kozen we voor een *Tedere herinnering aan Katrien Vande Velde (1973–1999) verongelukt op de Boliviaanse Altiplano*. We hebben ze ingehuldigd rond Katriens verjaardag, samen met onze kinderen en kleinkinderen.’

Collect moments – not things

‘We wonen in Hingene en we komen veel in het park wandelen’, zeggen Mimi en Erik. ‘Door een bank te adopteren, creëren we er onze eigen plek. Het is onze bedoeling om er vaak met onze kinderen en kleinkinderen naartoe te komen om te picknicken en te spelen, of om een verjaardag te vieren. Zo maken we een plekje waar onze familie later naar kan terugkomen. De tekst op ons plaatje is toepasselijk: *Collect moments – not things*. Dat hebben we alvast gedaan tijdens de inhuldiging op een mooie zomerse avond met de hele familie.’ ■

Momenteel zijn er nog vier herinneringsbanken beschikbaar. Drie kijken uit over het Keiligbosquet en één staat aan het einde van de platanendreef. De prijs om een bank te adopteren bedraagt 2.000 euro, maar tot 31 mei krijg je dankzij onze projectrekening bij de Koning Boudewijnstichting 45 procent van je gift terug via je belastingaangifte.

Meer informatie:
info@kasteeldursel.be

AGENDA

Genieten in het park

Open van zonsopgang tot zonsondergang

Via de monumentale poorten betreed je een oase van rust. Kom picknicken met zicht op het kasteel of speel op de uitgestrekte grasvelden. Wandelpaden leiden je langs waterpartijen en door oude dreven en met wat geluk zie je onderweg een eekhoorn, een roofvogel of een ree. In onze **wandelbrochure**, die je vindt in het poortgebouw, verneem je alles over de geschiedenis van het kasteeldomein.

Ook in de winter kan je het park op een unieke manier beleven via de **escape games**. Vanaf 10 jaar kan je op pad met Sophie en Juliette, twee gravinnetjes die 150 jaar geleden de zomer doorbrachten in Hingene. Samen met je vrienden of familie trotses je spannen de uitdagingen, los je raadsels op en ontdek je hun boodschap voor de toekomst.

Meer geofende spelers ontrafelen het mysterie van Henri, de verdwenen hertog. Bezweek hij in 1875 echt aan de gevolgen van tyfus? Of zat zijn ambitieuze broer Joseph er voor iets tussen? In deze escape game volg je Joseph tijdens zijn favoriete wandeling en probeer je de ware toedracht te achterhalen.

Concert met Kacper Nowak en Lucas Krupinski

Zondag 12 februari 2023
van 11 tot 12.20 uur · 18 | 16 | 9 euro en kansentarium (aperitief na het concert)

De Poolse cellist Kacper Nowak wordt beschouwd als een van de grote belofes van zijn generatie. Elke noot brengt hij met een ongeëvenaarde artistieke flair. Dat talent vertaalt zich in vele internationale opdrachten en samenwerkingen met gerespecteerde kamer-musici. Eind 2021 vindt Kacper een zielsgeenoot in de Poolse pianist Lucas Krupinski en zijn alle elementen duidelijk aanwezig om er een prachtig artistiek avontuur van te maken. Ze delen dezelfde muzikale visie, een sterk gevoel voor detail en een instinctief aanvoelen van muziek en momentum.

Kacper en Lucas brengen werk van Mendelssohn, componist uit de romantiek, geliefd om zijn melodieën, intensiteit en energie. Rachmaninovs *Sonate voor Cello en Piano in G minor*, op.19 is beladen met accenten van een overrompelende schoonheid en wordt beschouwd als één van de meest belangrijke cellowerken van de twintigste eeuw.

Kacper Nowak & Lucas Krupinski

Verwacht een hoog getalenteerd duo dat je verwent met cellosonates van de bovenste plank, vol virtuoze melodieën, intensiteit en energie!

Info en reservatie

CC Ter Dilft | 03 890 69 30 | www.terdilft.be

Cursus Dansen als een edelman

Zaterdagen 25 februari en 22 april 2023
van 09.30 uur tot 17 uur · 50 euro per dag (inclusief lunch, dranken, koffie- en taartenbuffet)

Tijdens deze historische danscursus maak je kennis met dansen die in de mode waren tussen 1890 en 1914: wals, quadrille, polka, mazurka, ragtime, maxixe en tango. Dansmeesters Marie-Emilie Cappel en Julien Tiberghien van Affordanse (Rijssel) leren je de passen en figuren. Deze jonge enthousiastelingen zijn gepassioneerd door geschiedenis, dans en muziek. Beide cursusdagen zijn volzet. Als je als eerste op de hoogte wil zijn van de historische dansactiviteiten, schrijf je dan in voor onze mailinglijst via info@kasteeldursel.be.

Rondleidingen voor individuele bezoekers

Donderdagen 23 februari en 16 maart 2023
van 14 tot 16 uur · 15, 50 euro (enkel rondleiding), 24 euro (rondleiding en koffie en taart nadien)

De rondleiding start met de bouwgeschiedenis van het kasteel. Gedurende bijna vier eeuwen verblijft de familie d'Ursel 's zomers in Hingene, maar 's winters in Brussel. Generatie na generatie wonen ze in het hôtel d'Ursel op de Houtmarkt. Plannen, maquettes, foto's en een 3D-model wekken deze schitterende stadsresidentie opnieuw tot leven. Het contrast met de zomerresidentie kan niet groter zijn.

De recente terugplaatsing van tientallen wandbespanningen met bedrukt en beschilderd katoen bekroont de jarenlange restauratie. We vertellen het verhaal van de restauratie en

de ontstaansgeschiedenis: van het productieproces en de technieken tot de motieven en de kleuren. Ze sluiten aan bij een lange artistieke traditie. Al in de 18de en de 19de eeuw is het kasteel de thuis van enkele adellijke amateurschilderessen. De centrale figuur is Antonine de Mun, 6de hertogin d'Ursel (1849–1931). Tot slot neemt de gids je mee naar de spiegelzaal en de salons, waarvan sommige zijn gedecoreerd met katoenen wandbespanning en andere met schitterend roze en blauw Chinees papierbehang.

Je kan individueel of met enkele mensen inschrijven. Wij stellen dan zelf een groep van 15 personen samen en reserveren een gids. Na de rondleiding kan je afsluiten met koffie en taart.

Groepen zijn welkom op alle weekdays, na reservatie.

Info en reservatie

Kasteel d'Ursel

Concert met Ryelandt Trio

Zondag 26 maart 2023 · van 11 uur tot 12.15 uur
16 | 14 | 8 euro en kansentarium (aperitief inbegrepen)

Lees meer op pagina 8 en 9.

Info en reservatie

CC Ter Dilft | 03 890 69 30 | www.terdilft.be

Lifestyle Kasteel & Tuin

Donderdag 18 mei t.e.m. zondag 21 mei 2023

Tijdens het hemelvaartweekend ontvangen we de tweede editie van *Lifestyle Kasteel & Tuin*. Deze editie wordt nog groter en mooier met standhouders die je laten meegenieten van bloemen en planten, tuinmeubilair, interieur & outdoor-specialiteiten, streekproducten, decoratie en mode.

Info en reservatie

www.kasteelentuin.be

Winterbal 'La Belle Époque'

Eind november keerden we voor één avond terug naar 'La Belle Époque' en werd er gedanst alsof het ergens tussen 1872 en 1914 was. Dansmeester Lieven Baert leidde tachtig gasten uit België, Nederland, Duitsland, Engeland, Frankrijk, Italië en Zwitserland door de passen en figuren van de wals, polka, mazurka, maxixe en tango. De zevenkoppige Tivoli Band onder leiding van Eric Mathot speelde fantastische muziek en sopraan Esther Verheyde zorgde voor enkele kippenvelmomenten.

